

Autor: Greg Johnson

Pokaždé, když jeden z mých přátel rozšíří svou sbírku zbraní o další kousek, tak říká: „Doufám, když Bůh dá, že ji nebudu nikdy muset použít.“ Přesto nakupuje zbraně dál, protože se jednou můžou hodit. Totéž si pokaždé říkám i já, když vezmu do ruky román od Harolda Covingtona. Ale čtu je dál. Jednou se můžou hodit.

Čtyři recenzované romány, souhrnně označované jako „Severozápadní kvartet“, vypráví příběh vytvoření suverénního státu bílých nacionalistů, Severozápadní americké republiky (Northwest American Republic - NAR), na území dnešních USA někdy v průběhu druhé či třetí dekády našeho století - z historického hlediska tedy ve velmi blízké budoucnosti. NAR se rozkládá na území států Washington, Oregon, Idaho, části severní Kalifornie, Montany a Wyomingu. Tato oblast se od USA odtrhne po pěti letech nesmiřitelné guerillové války vedené Severozápadní dobrovolnickou armádou (Northwest Volunteer Army - NVA). NVA funguje jako politická strana s ozbrojeným křídlem. Ideologicky čerpá mnohé z nacionálního socialismu, takticky se však inspirovala u Irské republikánské armády a mafie, stejně jako u islámských organizací jako palestinský Hamas nebo libanonský Hizballáh a povstaleckých skupin, které dostaly armádu USA do patové situace v Iráku a Afghánistánu.

Jde o válečné romány - což je žánr, který ve mně čas od času vyvolává nepříjemné pocity. Chápu, že válka je nedílnou součástí historie lidstva; že rozhoduje o osudu národů, ras a celého světa; že tvoří velkou část světových dějin a pozadí světové literatury; že při psaní o lidech se nakonec nejde psaní o válce vyhnout. Je mi také jasné, že válka je pro člověka příležitostí prokázat jak bezpříkladnou ctnost, tak i nejnižší proradnost. Nepopírám, že z válečných příběhů lze načerpat užitečné informace i inspiraci. Jen mě prostě popisy násilí a nenávisti nejsou osobně příjemné. Čím lepší spisovatel, tím svůdnějšími se tyto popisy stávají - až do bodu, kdy je možno označit je za určitý druh sadistické pornografie násilí.

Covington je velmi dobrým spisovatelem a jeho romány jsou velmi poutavé. Přesto však nejde o válečnou pornografii. Covington popisuje válku jako odpudivost. Je to většinou jen výlet pod stan, který se táhne příliš dlouho: nuda, nedostatek spánku, špína, ubíjející

*We Will Create a White Homeland
in the Pacific Northwest*

nepohoda a neklid. To vše je čas od času přerušeno chvilkami rozjaření či naopak naprosté hrůzy. Podle Covingtona je však alternativa k válce ještě horší, protože mír se současným Systémem znamená útlak, úpadek a nakonec vyhynutí naší rasy. Mimoto, prvotním účelem těchto románů není pouhé pobavení. Jsou zamýšleny jako sebenaplňující se proroctví. Autor chce inspirovat vytvoření skutečné Severozápadní americké republiky a jeho romány jsou prošíkovány praktickými radami, jak tohoto cíle dosáhnout.

Navíc se vlastně ani nejedná o klasické válečné romány, náleží k novému žánru: revoluční fikci bílého nacionalismu, v podstatě stvořené Turnerovými deníky Williama Pierce (pod pseudonymem Andrew MacDonald). Pro fanoušky Turnerových deníků bude Severozápadní kvartet přesně podle jejich gusta. Covingtonova vize politické změny je ke všemu mnohem praktičtější i propracovanější. I když byl Piercův styl vytříbený, přesný a často velmi působivý, nebyl rozeným vypravěčem. Covington jím je.

Covington se označuje za „škrabala“, jde však o falešnou skromnost. Je velmi talentovaným romanopiscem a daří se mu vytvářet životné, trojrozměrné postavy. Zvláště patrné je to u postav z jižanského či dělnického prostředí. Splétá komplexní a poutavé zápletky směřující k velmi emočně působivým vyvrcholením, nechybí ani vysloveně dojemné pasáže. U četby se ale také zasmějete, neboť Covington je sžíravý satirik s černým smyslem pro humor. Také je podivuhodně všestranný stylist, a tak na jedné stránce připomíná Victora Huga, na další třeba Quentina Tarantina. V knihách *A Distant Thunder*, *A Mighty Fortress*, a *The Brigade* dává Covington svými příběhy o drzých, „hláškujících“, sotva zletilých teroristech – plných mistrovského spojení apokalyptického hororu, intenzivního dramatu a mladistvé lehkomyšlnosti – vzpomenout na *Buffy, přemožitelku upírů* Josse Whedona, což pokládám za upřímnou pochvalu.

Severozápadní kvartet však není „pouhým“ literárním počinem, jde o vyjádření ideje a Harold Covington se jím etabloval jako nejvýznamnější myslitel amerického nacionálního socialismu od dob **George Lincolna Rockwella**. Diagnostikuje problémy Ameriky i současného etnonacionalistického hnutí, přichází s politickými řešeními a v neposlední řadě také načrtává řadu možných konstruktivních organizačních, strategických i taktických opatření k aplikaci těchto řešení. Tím, že tyto ideje předkládá ve formě románu, a nikoli třeba esejí či odborných publikací, oslovuje Covington mnohem širší okruh čtenářů – s mnohem vyšší emocionální a motivační intenzitou.

Přehled Kvartetu

The Hill of the Ravens / Havraní kopec (330 s.) byl vydán jako první, vnitřní chronologii Kvartetu však uzavírá. Odehrává se na začátku druhé poloviny 21. století, několik desetiletí po vytvoření NAR – dostatečně nedlouho po skončení války za nezávislost, aby ještě byli naživu její veteráni, ale s dostatečným odstupem, aby se stihla vykristalizovat podoba režimu nezávislé republiky a dospět první v něm vyrůstající generace. Oproti zbytku Kvartetu není *The Hill of the Ravens* válečným, jako spíše detektivním románem, pro nějž poskytuje válka za nezávislost pozadí. Protože je děj umístěn v budoucnosti, nechybí prvky science fiction.

A Distant Thunder / Vzdálené hřmění (364 s.) vyšlo jako druhé. V rámci vnitřní chronologie děl je zasazeno kus za *The Hill of the Ravens*. Vyprávění Shanea Ryana, *starého bojovníka NVA* je nahráváno jako dokument pro budoucí generace. Shane vzpomíná hlavně na válku a události v období, které jí těsně předcházelo. Místem děje je oblast západního Washingtonu, jižně od Seattlu. Úvod je poněkud obtížněji stravitelný, protože fikce ústně podávané historie dovoluje autorovi vyžívat se v blábolení pod pláštíkem literární techniky „proudu vědomí“, což se velmi rychle omrzí. Pokud však vytrváte a prokoušete se prvními asi 50 stránkami, budete odměněni. Jakmile vás totiž kniha „chytne“, jde o úžasné počtení.

A Mighty Fortress / Mocná pevnost (364 s.) byla publikována jako třetí. Odehrává se ke konci války za nezávislost v oblasti Seattlu a velká část knihy je věnována konferenci v Longview, na níž Spojené státy s NVA vyjednaly ukončení konfliktu.

Poslední román Kvartetu *The Brigade / Sbor* (735 s.) je Covingtonovým nejlepším počinem. Zápletky je poutavá, styl brilantní a vyvrcholení drtivě působivá. Děj knihy je situován do západního Oregonu, do Portlandu a jeho okolí a pokrývá celou délku války za nezávislost.

A Mighty Fortress jsem přečetl jako první a měl jsem šťastnou ruku, protože je to dle mě nejlepší místo, kde začít. Z literárního hlediska jde o jednu z nejkvalitnějších knih série a navíc i o nejdokladnější. V tomto ohledu je před ní jen *The Brigade*, moje nejoblíbenější. To je však v porovnání s 364ti-stránkovou *A Mighty Fortress* téměř dvakrát delší, což mnohé čtenáře odradí. Nechte se tedy do Kvartetu vtáhnout *A Mighty Fortress*, pokračujte s *The Brigade*, poté si přečtete *A Distant Thunder* a nakonec *The Hill of the Ravens*.

Podmínky pro odtržení

Bílí nacionalisté se shodují na nutnosti vytvoření bělošské domoviny na severoamerickém kontinentu. Jak toho ale docílit? Proč je odtržení samostatné bílé republiky vhodnějším cílem než revoluce, jež by nastolila režim nakloněný bílému nacionalismu v celých USA? Proč se spokojit s částí namísto celku? Jednoduše proto, že nás je málo a jich příliš mnoho na to, abychom mohli pomýšlet na záchranu celé země. Nelze doufat v porážku celé mašinérie federální vlády a 100 milionů barevných. Mnohem realističtější nadějí je odtržení některé z převážně bělošských oblastí. K tomu by nebylo třeba zničit americkou vládu, jen ji donutit k opuštění části teritoria. (Což už se v minulosti stalo – se zónou kolem Panamského kanálu – a může se to stát zas). Při odtržení bělošské oblasti by se navíc nezhmotnila morální a logická noční můra – nutnost odsunu milionů barevných.

Strategií NVA je znemožnit vládě USA správu velké části území. Organizace také útočí na mocenská centra režimu: New York, Washington a Hollywood. V určitý moment se americká vláda rozhodne odepsat své ztráty a stáhnout se. Jak nám Covington rád připomíná: v konfliktech tohoto typu vyvšují bílou vládu účetní, nikoliv generálové. Separatistická válka je nesmírně náročný podnik, v porovnání s klasickou revolucí je však stále nesrovnatelně snazší. Režim vynaloží větší úsilí v boji za svou samotnou existenci, než při boji o část území, navíc tak vzdáleného vlastním centřům moci.

Autorova volba pacifického severozápadu USA je nasnadě – jde o jednu z etnicky nejevropštějších oblastí země, daleko od mocenských center v New Yorku a Washingtonu, D. C. Spojené státy oblast neobklopují ze všech stran – na západě se vlní rozeklané pacifické pobřeží, na severu sousedí s Kanadou a na jihu (v Covingtonem načrtnutém scénáři) s **Aztlanem**. Region je dostatečně rozlehlý a bohatý na zdroje k zajištění relativní ekonomické soběstačnosti. Ta je pro stát – který by s největší pravděpodobností čelil ekonomickým sankcím ve stylu Rhodesie a JAR v dobách vlády bílé menšiny – nezbytností.

Je nad slunce jasnější, že hnutí tak titěrné a ubohé, jakým dnešní bílý nacionalismus je, nevyrvě z područí federální vlády ani čtvereční centimetr země. Proto musí změnou projít i samotné hnutí. Podmínkou *sine qua non* pro vytvoření Severozápadní americké republiky je soustředění dostatečného množství rasově uvědomělých bělochů v oblasti pacifického severozápadu. To umožní splnění podmínky druhé: vytvoření komunity rasově uvědomělých bělochů ve skutečném – nikoliv virtuálním – světě. Jak Covington podotýká: lidé, kteří nežijí v dojezdové vzdálenosti jeden od druhého, se sotva mohou pokusit o revoluci.

Podle Covingtonova přesvědčení musí být tato rasově uvědomělá komunita zorganizována po komunistickém vzoru jako revoluční Strana pro nezávislost severozápadu. Úkol Strany je trojí: osvěta (propaganda), nábor a příprava. Zprvu bude působit legálně: vykonávat otevřenou i podzemní propagandu i nábor. Covington se dost opovržlivě vyjadřuje o současných rasově nacionalistických skupinách, k nimž je možné připojit se pouhým zasláním šeku. Revoluce nebude mít P.O. Box. Nebude přijímat kreditní karty. Nebude si ji možné odečíst z daní. Jak Covington s oblibou říká. „Do strany se nepřidáte. Strana si vás přidá sama.“ Potenciální členové jsou předem důkladně prověřeni a otestováni, což by mělo vyřadit agenty – infomátory a magory. Každý rekrut bude posuzován jako potenciální *politický voják*. Strana se totiž od momentu svého vzniku připravuje na okamžik svého zákazu, kdy se pružně přemění na podzemní partyzánskou armádu. V podzemí se pak bude připravovat na období, kdy se znovuobjeví jako vláda a armáda nové společnosti.

Mimo to nemůže bělošská domovina vzniknout, dokud nedojde k určitým morálním transformacím: běloši jako skupina musí znovu nalézt ztracenou odvahu a lidé zapojení do hnutí musí jednat i myslet mnohem *seriózněji*. V knihách mluví Covington o přestěhování 50 000 rasově uvědomělých Evropanů do oblasti budoucí republiky v průběhu předválečných let. Proč však začali přicházet, proč běloši našli odvahu a proč se hnutí stalo mnohem serióznějším, je popisováno jako naprostá *záhada*. Kdyby byly Covingtonovy romány masově čteny, bylo by to záhada mnohem menší.

I pokud se však hnutí bílých nacionalistů stane výrazně mohutnějším, lépe organizovaným a odhodlanějším, pořád bude nesrovnatelně slabší než USA v plné síle. Než lze tedy o odtržení od USA vůbec uvažovat, musí systém prodělat krizi nebo *souběh krizí* (srovnej s Fayeho *konvergencí katastrof* – pozn. DP). Bez oslabení britského impéria v 1. světové válce by Irové pravděpodobně nevybojovali svou nezávislou Republiku a Indie by se obtížně dosahovala nezávislosti bez vykrvácení Britské říše ve 2. světové válce.

Jak ale víme, americké impérium našťestí plnou parou směřuje ke katastrofě na mnoha

frontách. Politický režim je v zajetí menšinových a zahraničních zájmů, a tak ani nemůže usilovat o obecný prospěch. Naše zahraničně-politická dobrodružství v zájmu Izraele a rozmařilé výdaje v sociální oblasti jsou ekonomicky neudržitelné. Multikulturalismus a barevná imigrace vedou ke zrychlujícímu se útisku a odcizení (bývalé) bělošské většiny, což může vést jen k nárůstu etnického napětí a konfliktů. Pozitivní diskriminace a korupce naplnily státní správu neschopnými zaměstnanci, kteří jsou v lepším případě parazity, v horším pak dokonce samotnými původci společenského chaosu. Vzdělávací systém a populární kultura pokračují po trajektorii úpadku. Systém je při svém drancování stále vzácnějších zdrojů odkázán na stále sofistikovanější technologie, demografický vývoj je však jednoznačně dysgenický. **Tupci se množí rychleji než nadaní a politický systém si zabeďněné hlupáky předchází.** Jak navíc poukázal Sam Dickson, systém je dle všeho zbaven brzd a pojistek – když například vznikl systém **Social Security**, vědělo se o jeho neudržitelnosti. Pro nápravu však nebylo učiněno nic a politici sunou problém „před sebou“, odkládajíc konečný krach vždy o několik dalších volebních cyklů do budoucnosti. Systém je samozřejmě schopen vypořádat se s jednou krizí v daný okamžik. **Nakonec však dojde k jejich souběhu** a Spojené státy tuto situaci nepřežijí ve své dosavadní podobě.

V případě lehčí krize je prvním impulzem udržet vše, pokud je však situace závažnější, opuštění některých aktiv – aby bylo možné zachránit ostatní – se stává nevyhnutelným. Covingtonovou nadějí je vytvořit rasově nacionalistické hnutí dostatečně silné na to, aby odtrhlo kus Spojených států v momentě, kdy nastane taková situace. V jeho fikci jsou americké elity odhodlanější udržet územní integritu Izraele než USA. To není kdovíjak absurdní premisa – i dnes nedokáží dát Spojené státy dohromady vůli a prostředky na zajištění jižní hranice, ale na války v Iráku a Afganistánu ve jméno a zájmu Izraele stát mnohonásobně vyšší výdaje našel. (Covington vykresluje v knihách scénář vývoje, kdy jsou USA vtaženy do boje a okupace takřka všech blízkovýchodních islámských států v izraelském zájmu, což však přesto nestačí k odvrácení zániku tohoto státu pod muslimskou záplavou.) Když se tak režim musí rozhodnout mezi podporou Izraele a udržením pacifického severozápadu, otevře se příležitost k získání nezávislosti Severozápadu.

Dalším příznivým faktorem pro odtržení Severozápadu je rozhodnutí režimu posvětit v podstatě mexickou *reconquistu* Kalifornie a jihozápadní části USA a dovolit vytvoření „Aztlanu“. Obecným principem etnonacionalismu je obhajoba práva na nezávislost všech národů, včetně Havajců a Mexičanů; vládnoucí vrstva ovšem abstraktním principům a obecným zásadám nikdy příliš oddána nebyla – zato je však oddána myšlence zničení bílé rasy. Odtržení Aztlanu k tomuto cíli směřuje, secese pacifického Severozápadu nikoliv. Navíc odtržení Aztlanu může ve skutečnosti uvolnit režimu ruce a dovolit mu alokovat síly a zdroje na udržení Severozápadu.

Dalšími faktory přispívajícími k vytvoření podmínek pro úspěšné odtržení jsou mj.:

- 1) neustále se zvyšující počet marginalizovaných bělochů, kteří nemají pozvednutím zbraní proti vládě co ztratit,
- 2) velké množství vycvičených a velmi zahořklých veteránů imperiálních zámořských konfliktů,

- 3) dostatečně zkorumpovaná a neschopná federální vláda, sestávající z pološílených ideologů, bezduchých rutinérů a příjemců výhod pozitivní diskriminace a
- 4) dlouhodobá otevřená i skrytá stranická propaganda určená k zasévání obecné nespokojenosti a prohlubování existujícího napětí ve společnosti.

Jakmile jsou tyto podmínky splněny, stačí k zažehnutí obrovského požáru jediná jiskra. Pro Covingtonu jí je povstání v Coeur d'Alene, vyfabulované po vzoru irského **Velikonočního povstání**. Obtěžující potíživé z povolání, sdružení v organizaci „It Takes a Village“ 1] (federální ekvivalent odboru sociální péče) se rozhodnou odebrat děti apolitické rodině rodnověrců Singerových a umístit je do péče vhodnějších náhradních rodičů, kteří by jim před spaním nepředčítali nenávistné a rasistické severské mýty a pohádky. Když zvednou ruce v odporu, jsou federálními silami – stejně jako ve **Waco** a **Ruby Ridge** – zmasakrováni. Tentokrát ale obyčejní běloši, sousedé Singerových, proti federálním agentům spontánně pozvednou zbraně.

Přestože Strana v tomto prvotním aktu odporu nehrála žádnou přímou roli, byla připravena využít příležitosti. Aktivisté – muži i ženy – se chopili zbraní a vydali se do Coeur d'Alene. Označili se za Severozápadní dobrovolnickou armádu, vyvěsili modro-zeleno-bílou trikolóru a oznámili zrození Severozápadní republiky. Federální síly napochodovaly proti městu a po šestnácti dnech těžkých bojů a krveprolití vlajku nové republiky strhly. Povstání však nevyhaslo a postupně přerostlo v osvobozenou válku.

Podmínky pro úspěch

Severozápadní kvartet obsahuje bohatství praktických rad a doporučení, které je vhodné zvážit.

1) **Volná, pružná a odolná organizační struktura.** Navzdory Covingtonově inspiraci německým národním socialismem není NVA centralizovanou organizací založenou na vůdcovském principu. Covington je především pragmatik a uvědomuje si, že taková organizace by byla příliš zranitelná a náchylná ke zničení odshora. Proto NVA uplatňuje volný a odolný model inspirovaný IRA a Cosa Nostrou. Základní jednotkou NVA je tříčlenná buňka schopná poloautonomního fungování. Její členové mají pouze omezené znalosti ostatních buněk a struktury velení, když je tedy buňka infiltrována nebo je jeden z jejích členů zajat, jsou potenciální škody a následky omezeny. Buňky jsou organizovány do sborů, z nichž každý má velitele a politického důstojníka, který funguje jako spojka s armádním velením. Součástí NVA jsou Rychlé operační jednotky (Flying Columns): pohyblivé nezávislé partyzánské jednotky o síle 60-100 bojovníků, působící v řídkěji zalidněných oblastech. **Neexistují uniformy, pokrevní přísahy, pochodněmi osvětlené rituály a podobné ‚ozdoby‘ - jen ovzduší neúprosného pragmatismu a seriózního bojového úsilí.**

2) **Vrcholný důraz na charakter.** Funkční revoluční hnutí nelze vytvořit z nefunkčních lidí. Nejdůležitější vlastností, kterou NVA u možného člena posuzuje, je proto charakter. Ten je důležitější než ideologie, dovednosti, společenský původ, finanční zdroje atd. – bez kvalitního charakteru totiž nelze pro boj žádnou z těchto výhod využít. Covington nemluví jen o

tradičních ctnostech, jako jsou odvaha, sebekázeň nebo moudrost, ale také o vlastnostech jako vyspělost a ochota spolupracovat s ostatními ve skutečném světě, na rozdíl od virtuálního prostředí současného hnutí. Covingtonem obdivovaný **Xenofón** nás učí, že při rovnosti ostatních faktorů vítězí armáda s nejlepším charakterem.

3) **Revoluce se musí uskutečnit „nasucho“**. Jedna z nejlepších Covingtonových myšlenek také souvisí s otázkou charakteru: Obecný rozkaz č. 10 stanoví, že v průběhu války se musí všichni členové NVA zdržet konzumace alkoholu a drog. K tomu lze uvést přinejmenším tři dobré důvody: Zaprvé, pití a drogy snižují efektivitu a zhoršují úsudek, což může vést ke katastrofě. Zadruhé, bez ohledu na následky je tento požadavek velmi hmatatelným důkazem vážnosti a důležitosti celého podniku a zatřetí tento „suchý zákon“ vyselektuje nedostatečně oddané jedince, kteří své osobní požitky nadřazují boji za přežití rasy.

4) **Náboženská neutralita**. Covington je pevně přesvědčen o nutnosti zachování neutrality v otázce víry a náboženství. Cílem bílého nacionalismu je vytvoření bělošské domoviny. O tento konkrétní politický cíl mohou usilovat lidé s nejrůznějšími náboženskými přesvědčeními z mnoha různých důvodů. **Důležité je sdílet totožný cíl, nikoli důvody**. O náboženství ze samé podstaty věci nelze racionálně debatovat, tudíž z těchto debat zpravidla vzejde málo dobra a proto je vhodné se náboženské otázky vyhnout. Hnutí musí také zajistit, aby se nestavělo nepřátelsky vůči náboženství většiny bělochů, křesťanství – a ani tak nepůsobilo.

5) **Bojujte chytře a úsporně**. Inteligentním způsobem boje může malá guerillová armáda porazit i nesrovnatelně početnější síly. NVA neverbuje do svých řad impulzivní hazardéry nebo sebevrahy bez pudu sebezáchovy. Nehledá dobrovolníky na sebevražedné mise nebo odpor do posledního muže. Nežádá své příslušníky položit život za bílou republiku – i když rizika jsou známa všem. Místo toho velí, aby vojáci v boji za bílou republiku donutili položit život nepříteli a sami své cenné životy uchovali pro další boj. NVA nevynechá žádnou příležitost získat lacino nebo zdarma prospěch – telefonicky vyvolat falešný poplach hrozbou bombového útoku nestojí NVA nic, zato nepřátelské straně vznikají vysoké náklady. **Na technologiích závislá moderní společnost je natolik komplexní a vzájemně provázaná, že drobná sabotáž může mít dalekosáhlé důsledky. Jak už bylo řečeno a jak Covington s oblibou připomíná – v partyzánských válkách vyvěšují bílou vlajku účetní, nikoli velitelé.**

6) **Vybírejte své cíle pečlivě a s rozvahou**. Cílem NVA je bílá republika. Tu nelze vytvořit znepřátelením bělošského obyvatelstva. Proto NVA volí své cíle pečlivě, a zatímco se snaží co nejvíce ztížit režimu jeho fungování, škody způsobené obyvatelstvu mají být co nejmenší. **Hlavními cíli jsou funkcionáři režimu a jeho aktivní spolupracovníci**. Pomocí likvidace jejich ekonomické a sociální záchytné sítě také NVA přinutí k odchodu barevné skupiny populace. Za každou cenu se vyhýbá zabití či zranění dětí libovolného etnického původu – takové činy vyvolávají vlnu sympatií a NVA staví do role zrůd. Ze stejných důvodů organizace neútočí na civilní letadla nebo náboženské organizace a jejich představitele, bez ohledu na jejich případnou odpudivost.

7) **Přineste hmatatelný prospěch bělochům.** NVA neusiluje jen o poražení systému, chce také přinést faktické výhody bílému obyvatelstvu. Odchodem barevných se otevře řada pracovních míst, dojde ke zvýšení mezd, sníží se míra zločinnosti a posílení vazeb nyní výrazně homogennější komunity. Cíleným vyřazením federálního systému výběru daní zajistí NVA bílým zaměstnancům, že výplata za jejich práci bude větší. Účelem je přesvědčit lidi o výhodách bílého nacionalismu jejich poskytováním už v průběhu války – tak se NVA dostane do pozice přirozeného nástupce vlády jakožto vůdce nového národa po skončení konfliktu.

8) **Zničte důvěryhodnost Systému.** NVA útočí na budovy, personál a spojení Systému a tím posiluje své pozice mezi populací a zároveň ničí důvěryhodnost Systému. Lidé nevyhnutelně dospějí k závěru, že pokud není Systém schopen ochránit sám sebe, nemůže ochránit ani je. Všude, kde je to možné, usiluje NVA o nalezení *modu vivendi* s místními ochránci zákona. Pokud se při akci NVA místní policie podívá na opačnou stranu, NVA ji nechá v klidu konat své povinnosti.

Nově stvořená Republika

The Hill of the Ravens slouží Covingtonovi částečně jako nástroj k „turistické prohlídce“ Severozápadní americké republiky několik desetiletí po jejím vzniku. Na začátku knihy je hlavní protagonist, plukovník Donald Redmond z Úřadu pro státní bezpečnost, povolán do kanceláře svého tchána, prezidenta republiky Johna Corbetta Morgana. Je pověřen tajným a velice citlivým úkolem: znovu otevřít vyšetřování zrady a masakru Olympijské zásahové jednotky během války za nezávislost. Tom Murdock, velitel jednotky a jeho milénka Melanie Young, patří k nejuctívanějším hrdinům republiky. Gertude Greiner, která je zradila americké vládě je naopak nejnenáviděnější osobou v zemi. Když se tedy Trudy Greiner po desetiletích skrývání na území Aztlanu objeví s úmyslem vrátit se do Republiky a očistit své jméno, ohrožuje tak jeden ze základních z mýtů nově vznikuvší republiky.

Pokud se jí to povede, vrhne to navíc stín podezření na osm dalších, kteří přežili zánik Olympijského zásahové jednotky. Z některých z nich se v poválečných letech stali přední občané Republiky: David Leach, velkoadmirál *Kriegsmarine*; generálmajor SS William Vitale, Frank Palmieri, ministr dopravy; Dr. Joseph Cord, nejvýznačnější výzkumník a vynálezce v zemi (zjevně jde o Williama Pierce, kterým Covington pohrdá) a Dragutin Saltovic, mezinárodně proslulý klavírní virtuos. Pokud by kterýkoliv z nich byl zrádcem, mělo by to pro Republiku podstatně horší následky, než samotné očištění Trudy Greinerové.

Redmondovo vyšetřování představuje ideální příležitost pro prohlídku Severozápadní americké republiky, kdy je Covingtonem popsán politický, vojenský, ekonomický i vzdělávací systém, a také věda, kultura a náboženství. (Právě příliš neobytný dojem prohlídky s průvodcem je také mou jedinou výtkou knize). NAR je společností 40 milionů rasově uvědomělých bělochů ze všech koutů světa. Na severu sdílí hranice s Kanadou, na východě s USA a na jihu s Aztlanem.

Kvůli své poměrně malé rozloze a nestabilním či nepřátelským sousedům je NAR charakterizována vysokou mírou vojenského výcviku a vysokými výdaji na obranu, výzkum a

vývoj – včetně vesmírného programu. Součástí struktury orgánů NAR je také War Prevention Bureau (Úřad pro předcházení válkám) – organizace určená k likvidaci zahraničních nepřátel NAR ještě předtím, než stihnou vyvolat válku proti Republice. Kdyby byl Sadám Husajn aspoň z poloviny takový padouch, za jakého byl propagandou vykreslen, pomocí podobné organizace mohl zachránit bezpočet Iráčanů – včetně sebe samého.

Vláda NAR poskytuje vzdělání a zdravotní péči, garantuje též plnou zaměstnanost. Ministerstvo kultury se stará jak o zachování, tak o obecnou dostupnost pokladů evropské vysoké kultury. V jedné z mnoha svých zábavných drobných odboček autor ukazuje, jak ministerstvo rafinovaně zvládlo potočit kolem dějin v otázce vkusu oblékání zpět do viktoriánských a edwardiánských časů – doufejme jen, že nebude pokračovat dále k napudrovaným parukám či medvědím kůžím – což dodává románu prvek *archeofuturismu*. (Obecně je jedním z pozitiv fašismu vytváření dostatku příležitostí pro muže obléci se do formálního.) NAR je velmi „zelenou“ společností, upřednostňující hromadnou dopravu, ochranu přírody. Dokonce užívá technologií *à la* Jurský park ke znovuoživení vyhynulých živočišných druhů (další gesto směrem k *archeofuturismu*).

Přestože vláda NAR je silná a centralizovaná – v pravém slova smyslu autoritářská – nejde o diktaturu. Lze ji popsat jako smíšený režim s výkonnou a legislativní složkou moci a několika centry moci, které se navzájem kontrolují a brzdí v souladu s Ústavou Republiky. Zastoupení je všelidový prvek – obecné volební právo. Jelikož ženy pozvedly zbraně v boji za Republiku, mají pochopitelně i volební právo. Existují však různé úrovně občanství: opatření k zajištění převahy kvality nad kvantitou. I když Republika vznikla coby stát jedné Strany, postupně se v jejím rámci vymezily odlišné „tendence“, což mělo de facto za následek vznik systému více stran. Takto popsaný systém může působit podivně pro hnutí inspirované německým nacismem, Covington však zastává pozici, že od odmítnutí vůdcovského principu a zavedení decentralizované, neformální struktury buněk vede cesta logického vývoje k pluralistickému režimu, jehož obraz načrtává.

Podobně jako současné etnonacionalistické hnutí je i NAR rozdělena do několika náboženských táborů. Nejzastoupenější mezi nimi jsou křesťanství, **křesťanská identita**, novopohanství, a agnosticizmus/ateismus – tyto skupiny jsou zpravidla na pokraji konfliktu. Proto NAR zajišťuje svobodu vyznání a oddělení státu a církve. Vybalancovat zájmy jednotlivých skupin vyžaduje od elity státu velkou míru nadání a úsilí. Jedním ze zajímavějších, sarkasticky ironických Covingtonových nápadů je prezentace nacismu jakožto umírněného středu.

Libertariáni jistě ocení fakt, že vláda NAR je navzdory své síle a vlivu omezené velikosti, což má dva hlavní důvody: Pokud jsou běloši ponecháni v klidu, vytvoří stav spořádané svobody se stejnou jistotou jako černoši chaos, a proto nemusí stát těsně regulovat rozsáhlé oblasti života. Zadruhé, vláda bobtná, pokud popírá lidskou přirozenost – obzvlášť, když se snaží setříť přirozenou nerovnost mezi lidmi i rasami. V momentě, kdy jsou lži rovnosti a multikulturalismu opuštěny a věci jsou uvedeny do souladu s přirozeným řádem, není už velké vlády potřeby. Daně jsou nízké a měna pevná. Míra soukromí a svobody pohybu je natolik vysoká, že tajná policie (velmi nepočetná organizace, zaměřená zejména proti

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

vnějším nepřátelům) má problém vůbec nalézt jednotlivce. (Zkuste se ztratit vládě z dohledu v dnešní „zemi svobodných“). Je ustanovena svoboda vyznání a právo nosit zbraň. Covington zjevně opovrhne právníky a vykresluje minimalistický systém spravedlnosti a soudnictví, jemuž je každý občan snadno schopen porozumět.

Mnohem důležitější je státní garance pozitivní svobody zdravého biologického a kulturního vývoje. V Severozápadní republice můžou být muži muži a ženy ženami, děti pak mají svobodu vyrůstat ve zdravém a nádherném prostředí, bez amerického chaosu, násilí, drog, dekadence, fastfoodu a za kulturu vydávajícího se braku. Je to společnost, kde běloši mohou žít a jednat v souladu se svým vnitřním smyslem pro slušnost, tvořit v souladu s vnitřním smyslem pro krásu, používat svého ducha k rozluštění tajemství přírody a životních otázek a kde mohou popustit uzdu svého dobrodružného a odvážného ducha.

Nejhorším prvkem Covingtonových představ je jeho fantazírování o odplatě ve stylu „dne oprátky“, které více než árijským rozumem zavání starozákonní pověrou a arogancí. Sympatizujícího čtenáře to jen odradí a usnadní práci našich nepřátel. Severozápadní americká republika není utopii: navzdory svým nedostatkům vytvořil Covington vizi – a možná dokonce mýtus naplněný potenciálem k přeměně světa – který je třeba brát vážně.

* * *

Severozápadní kvartet upřímně doporučuji. Kromě čtenářského prožitku a cenných rad přináší další cenný benefit. Bílý nacionalismus je v podstatě virtuální hnutí geograficky oddělených jedinců spojených jen prostřednictvím internetu a tištěných publikací. Prvků skutečné komunity a aktivismu je jako šafránu, což vede uvnitř hnutí k všeobjímající atmosféře z pohodlnosti a lehkomyšlnosti. Ať už Covingtonův náhled přijmeme nebo nikoliv, nikdo nemůže přechíst jeho romány, aniž by si neodnesl mnohem vážnější vztah k bílému nacionalismu a přesvědčení o naprosté nezbytnosti skutečné komunity, skutečné činnosti, opravdového odhodlání a obětavosti. Nejlepším komplimentem, jaký můžu knihám složit je označit je za natolik podvrtné, že vláda je jednou bude muset zakázat. Objednejte si je ještě dnes.

Poznámka DP:

1] „*It takes a vilage to raise a child*“ („K vychování dítěte je třeba celá vesnice“) je údajné africké přísloví, jehož první část použila Hillary Clinton pro název své knihy o výchově z roku 1996 – na což nepochybně autor naráží.

Recenze Grega Johnsona *Birth of a Nation: H. A. Covington's Northwest Quartet* vyšla na stránkách Counter Currents Publishing.